

Afstemning

Forslaget om motiveret dagsorden af Karen Jespersen (S), Pia Christmas-Møller (KF), Eva Kjer Hansen (V), Hanne Thanning Jacobsen (SF), Tom Behnke (FP), Bente Juncker (CD), Lone Dybkjær (RV) og Inger Stilling Pedersen (KRF) (se foran)

vedtoges med 124 stemmer (S, KF, V, SF, FP, CD, RV og KRF); 1 (Niels Anker Kofoed (V)) stemte hverken for eller imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 111:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af reglerne om forsorghjem m.v.).

Af socialministeren (Else Winther Andersen).

(Fremsat 25/11 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jytte Hilden (S):

Folketinget har nu haft et par timers debat om, hvordan vi gør tingene bedre for de udstødte grupper, og det var der bred enighed om at vi skulle. Dette punkt på dagsordenen handler om et konkret forslag til, hvad vi så gør. Og dér er jeg bange for, at enigheden ikke vil være helt så stor.

Det foreliggende lovforslag, som socialministeren har fremsat, går ud på at ændre på finansieringen af det, vi kalder forsorghjem og herberger. Der er en lang række rigtige og gode ting både i den skriftlige fremsættelse og i selve lovforslaget. Men når vi kommer til det, det reelt handler om, nemlig denne finansieringsændring, må jeg for Socialdemokratiets vedkommende sige: Vi tror ikke på det! Vi tror ikke, at vi kan få alle de gode ting, der står om det, ud af det blot ved, at der nu skal betales fifty-fifty i amter og kommuner i stedet for som i dag: 75 pct. til staten og 25 pct. til amterne.

Jeg behøver blot at minde om, at det er en kommune som København, det er en storby

som København, det er en hovedstad som København, der helt naturligt trækker en række mennesker til sig, som har store problemer af familiemæssig art, af social art, af enhver art. Derfor vil en ændring af finansieringen som den her foreslåede være en ekstra byrde for København. Det kunne man så endda klare. Men det er Socialdemokratiets opfattelse, at vi ikke som samfund kan lægge ansvaret for, at vi også centralt bør gøre noget og bør have nogle økonomiske midler at gøre noget med, fra os. Derfor tror vi ikke på en omlægning, der alene lægger pengene ud til amter og kommuner.

Det, det drejer sig om – og det bliver også sagt smukt i lovforslaget – er at finde nye måder at lave krisecentre på, nye måder at lave åbne døre på, nye måder at tage sig af dem, der selv møder op. Der er mange ting, som vi er meget enige i skal lægges om og gøres anderledes. Men vores forslag til en model vil være, at vi fortsat på finansloven, det vil sige statsligt, finansierer f.eks. forsorghjemmene. Det vil være en økonomisk byrde svarende til ca. halvdelen af de midler, der i dag bruges på § 105-institutionerne. Det totale beløb, der bruges, er af størrelsesordenen 400 mio. kr. Vores slag på tasken vil være, at vi fortsat skulle have et centralt ansvar for halvdelen af disse midler; man kan sige, at det f.eks. svarer til, hvad der gøres på forsorghjemmene.

Den anden del af de penge, der skal bruges, kunne så passende – og dér er vi fuldstændig enige – være en fifty-fifty finansiering mellem amter og kommuner. For der er heller ingen tvivl om, at vi er enige i det synspunkt i lovforslaget, at man kunne have den frygt, at kommunerne smyger nogle ting af sig og siger: Jamen det er jo betalt andetsteds på et andet niveau af det offentlige, så det behøver vi ikke tage os af. Netop efter den debat, der lige har været, vil jeg gerne sige, at det er meget vigtigt, at alle tre niveauer er med.

Til slut vil jeg gerne sige, at der har været megen interesse om dette lovforslag. Vi har fået en række henvendelser bl.a. fra Blå Kors, fra en række andre frivillige institutioner og fra Sundholm. Vi har også fået en række kommentarer fra mennesker, der ikke sidder bag ved et skrivebord, der ikke sidder med papirerne og budgetterne foran sig, men som arbejder helt ude i marken, helt derude blandt de udstødte grupper. Alle disse henvendelser tyder på, at